

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 20. grudnia 1855.

List 51.

Nova roža v Ljubljani.

V beli Ljubljani prot mestnimu logu,
Kjer berhka Gradašca v Ljubljanco šumlja,
Je Bog zapovedal, naj roža prelepa
Joanu Kerstniku požene iz tla.

Pastir v predmestji, goreči duhoven,
Ovčice vse svoje na delo budé,
Razširjajo misel med častne mestnjane,
K pomoči se nizki, visoki glasé.

In glas ta veseli okrog se razširja,
Se vнемajo serca vsih dobrih otrok,
Zbudit' svet'mu Janezu rožo prelepo,
Poprime se dela na sto in sto rok.

Bilo je o Kresu, ko se je pisalo:
Lét osemnajst sto in čez petdeset štir,
Ko seme vsadé in ga blagoslovijo
Sam ljubljeni knez in naš vikši Pastir.

Obdajo pa angelci vert kraj vodice,
Rahljajo zemljico in var'jejo kal,
In kerub spusti se, se klice dotakne,
In seme poganja, požene iz tal.

Požene, poganja, se dviga v višave,
Lepo se razcveta, v dva verha gredoč;
Ljubljančani vidijo, se veselijo,
K razcvetu delijo obilno pomoč.

Oh roža, čez leto že vidim te stati,
Ze čbelice vidim iskati tvoj cvet,
Ze tičice vidim do tebe letati,
Ze jagnjeta vidim do tebe hitet'.

O roža, o roža, ti lepa, preblaga!
Tvoj vertič premili je angelski grad;
O roža Kerstnikova, roža nebeška!
Sam Jezus Zveličar tvoj sveti je sad.

On v tebi počiva, On v tebi prebiva,
Ze gnade v tem sedežu vedno deli;
Ovčice od grehov dobrotно omiva,
Očišene s kruham nebeškim redi.

Kdo roža le-tá je? in kje se razcveta?
To tebi, vprašavec, že pesem pové:
Gospodova hiša je nova, je sveta,
In „cerkev ternovska“ je njeno imé.

Imenitnost in veliko spoštovanje
devištra.

(Konec.)

Duhovnim vodnikom, spovednikom, kateri hočejo Kristusa namestovati, bodo te bukve ravno tako važne, kakor devicam. — Kristus je nar boljši vodnik svojih duhovnih hčer: kakor jih Kristus v teh bukvah podučuje, enako imajo oni v spovednici in o drugih priložnostih jih podučevati in na goro Sijonsko voditi.

Te bukve niso samo zato, de bi device veliko molile, — temuč; de bi to, kar molijo, prav molile, in se naučile resnično pobožno živeti, de bi bile zares Kristusove neveste. — Resnično pobožne device mora vsak saj v sercu spoštovati, in jih ne bo mogel z zaničljivimi imeni sramotiti.

Nekterim se bodo morebiti te bukve presvete zdele; — pa prašam: kaj je naš namen? ali ne svetost? in kaj naša sveta dolžnost? ali ne: v svetosti rasti? Če je pa to naš namen in naša dolžnost, ali smejo bukve kakor vodilo k svetosti, kakor roka Božja, kaj manj svete biti? — Razun tega pomislimo, de deviški stan je se posebno pripraven za posebno pobožnost in svetost. — Le, če so lampice deviskih serc z obilnim oljem svetosti napolnjene, kaj veljajo.

Gotovo, de dobri duhovni vodniki, spovedniki in učniki veliko veliko lepih nauk dajo, de bogoljubna devica čedalje bolji prihaja: ali koliko ložeje bo se le zdaj napredovala, ko bo nar lepši nauke lahko v bukvah brala in premišljevala, in če jih pozabi, jih zopet lahko bere in se čedalje bolj v dobrim vterdi. — Če svojiga duhovniga vodnika zgubi in noviga dobi, duhovno napredovanje rado zastane: če pa se po teh bukvah ravna, lahko napredova pri vsim tem, če je ravno svojiga poprejšniga vodnika zgubila, de le to storiti hoče, kar v teh bukvah bere. Te bukve ji bodo varna roka Božja, ji bodo angel Božji, kateri jih bo po pravi poti vodil.

Lepo vverstene so pa tudi v teh bukvah jutranje, večerne, mašne, spovedne in obhajilne in veliko veliko drugih molitev.

Prav za prav so vse bukve polne premišljevanj, vender je za vsak dan v tednu še posebno eno premišljevanje odbrano in za tistim pridejo dotične litanije. Takó je za nedeljo to v premišljevanje odločeno: Premišljevanje od presvete Trojice in litanije od presvete Trojice;

— n. za ponedeljek: premišljevanje od sv. Duha in litanije od sv. Duha;
za torek: premišljevanje od sv. angela varha in

vsih svetnikov z litanijami od vsih svetnikov in molitvami po litanijah;
za sredo: premišljevanje od presvetiga imena „Jezusa“ in litanije od tega presvetiga imena;
za četrtek: premišljevanje od presvetiga Rešnjiga Telesa in litanije od presvetiga Rešnjiga Telesa;
za petek: k presvetimu Sercu Jezusovemu in litanije od presvetiga Serca Jezusoviga;
za saboto: k materi Božji z lavretanskimi litanijami.

Posvetne device se bodo po tistim zdramile, Boga začele ljubiti itd. — Pobožne pa bodo vidile, da jim vendar le veliko še manjka, da niso še popolnoma.

Kakor vidite tedaj, so te bukve od vsih strani silno lepe, koristne, in vredne lepiga naslova: *Nevesta Kristusova*. — Po njih upam, da bodo tudi posvetne hčere spoznale imenitnost in visoko čast devišstva — in bodo tudi one iskro spoštovanja in ljubezni do devišstva v svojim sercu občutile. Sečasa se bodo tudi one k Jezusu z dušo in s telesom nagnile, in spoznale, da le On jih zamore popolnoma zadovoljiti, ne pa svet in nečimernost.

Sezite tedaj rade, ve device med svetam, ve častite device v samostanih, sezite vse slovenske hčere po njih, ki so šola za vas. Prebirajo naj jih tudi duhovni vodniki in spovedniki, pobožni duh in dragi biseri so v njih.

Spisali so jih gosp. B. Bartol, kaplan na Dobrovi, ki so mož ozir notranjiga dušnega življenja; obsežejo 608 strani. Dobivajo se pri gosp. Ničman-u v Ljubljani na starim tergu pod hišno številko 167. Veljajo pa nevezane 42 kr. A. L.

Perzijansko in katoliška cerkev v li deržavi ob raznih časih.

(Dalje.)

Tolike stiske so res sv. cerkev na Perzijanskim zlo ranile, vendar kmalo si je bila ona opomogla. V petim stoletju so večji mesta že spet imele svoje škofo, kateri so imeli velike čede vernikov. Ali nespremišljenost Suzanskiga škofa Abda je l. 418 novo preganjanje zbudila, ktero je zdaj 30 let brez nehanja terpelo. Abdas je bil namreč tempelj, v katerim so Perzijani ogenj molili, zapalil. Kralj Isdegerdes (prav rečeno: Isdejird) ga pred se pokliče in mu ukaže tempelj vnovič sozidati. Abdas pa raji da življenje, kakor da bi bil kaj takiga storil. Kako drugač vidimo, da se današnje dni godi! Protestanški Angleži, kateri se toliko trudijo po Talijanskim (Piemontu) in po Španjskim luliko zmot zasejati, — ondotni glavarji Ratazzi, Espartero i. d. so njih prijatli, da bi katoliško vero spodrinili, imajo doma v Birminghamu fabriko, kjer malike narejajo in jih v izhodno Indijo prodajajo. Posebno dobro se jim spečujejo: Jamen (malik smerti), Nirondi (malik hudičev), Jaronin (malik solca) in nar bolj Kouberen (malik bogastva).

Poderli so ajdje na Perzijanskim kristjanam cerkve: novi kralj Varanes V. je bil še huji trinog. Kristjanam so derli kožo na rokah, na herbtu, drugim na obrazu. Druge so spet zvezane na rokah in na nogah vergli v jame in spravili v take jame k njim veliko podgan in miš, da so jih počasi do smerti oglodale. Svanes je imel tavzent sužnikov, ko se je pokristjanil. Kralj, to zvediti, ga pred se pokliče in vpraša, kateri njegove družine je nar ma-

lopridniši. Svanes ga pové, in per ti priči zapové Varanes, da on in vsi drugi so odslej sužniki tega malopridneža; celo ženo vzame kralj Svanu in jo unimu sužniku v zakon vsili. Vender se Svanes v sv. veri ne da omajati. —

Komu ni znan začetek praznika znajdenja sv. Križa? Gerški puntar Foka je usmertil cesarja Mavricja in njegovo rodovino in se prestola jutrovihi cesarjev polastil. Foka je bil prava gnjusoba, le svojim ostudnim strastim streči in ljudi moriti, ki mu niso bili všeč, mu je bilo mar, sicer se pa za nobeno državno potrebo zmenil ni. Torej je bilo perzijanskemu kralju Kosrevu lahko, po azijanskih deželah gerškiga cesarstva razsajati in ropati. Foka je l. 610 po novim puntu v Carjigradu zgubil življenje; njegov naslednik je bil Herakli. Ali tudi zdaj Perzijani ne prenehajo bizantinskiga cesarstva stiskati. Njih kralj Kosroa vzame leta 610 Edeso in Apameo, l. 611 Cesarejo v Kapadocii, l. 613 Damask in l. 614 je peršel njegov vojvoda Sarbar do sv. mesta Jeruzalema. 26.000 Judov se berž sklene s Perzijani, kateri brez vse opovere Jeruzalem posedejo. Ali ta prostovoljna vdaja prebivavcov ljutih sovražnikov nič ne omeči. Od jutra do noči so bili kristjani vsake starosti morjeni; le Judam in njih lastini se ni nič zgodilo. Božji grob, veliko cerkev od cesarja Konstantina in njegove s. matere Helene sozidano, so sovražniki požgali, in kristjane, ki so bili še živi ostali, vklenjene unkraj Jordana gnali in jih tam prav po ceni za sužnike prodajali. Judje iz Jeruzalema in deleč okoli so vrel k Perzijanam, vjete kristjane kupovat, ne da bi jih ko sužne imeli, temuč da bi jim vsim brez izjeme vratove prerezali. Evtihi piše, da so ti neusmiljeneži več kakor 90.000 kristjanov tako poklali. Vzeli so bili Perzijani sv. Križ, na katerim je naš Zveličar umerl, in so ga v posebno narejeni skrinji, ktero je sam patriarh Caharija zapečatil, v močno terdnjavo na Armenskim odpeljali. Tudi goba, ktera v jesihu pomočena, je bila ženjimu Jezusu na križu pomoljena, in sulico, s ktero je bila njegova sv. stran prebodena, ste bile persle perzijanskemu častniku v roke, kateri je te svete reči potlej Nicetu, rimskemu patricju, za silno veliko plačilo pustil. Niceta pa je te svetinje z dotičnimi pismi, ktere je Perzijan tudi nazaj dal, v Carjigrad poslal, kjer jih je pobožni patriarh Sergi z velikim veseljem sprejel in več časa v svoji veliki cerkvi ob torkih in sredah moškim, ob čertkih in petkih pa pobožnim ženskim v počesevanje izpostavljaj.

Kozroa, ki je bil toliko nedolžne kervi preli, je zdaj prejel zaslužno kazen. Cesar Herakli ga je bil premagal v več bitvah, njegovi podložniki so prosili, da bi bil vendar enkrat konec strašne in že tako dolge vojske; ali Kosroa, akoravno bolehen, noče nič od tega slišati. Tako se je bil Perzijanam zameril; verh tiga je imel nar hujsiga zopernika nad svojim nar starejšim sinam. Ta, od gerških pisavcov Siroa, od perzijanskih pa Širov-jeh imenovan, ni mogel pozabiti, da je bil oče krono namenil Medarsu, drugimu sinu, ki ga je imel od Sireme, svoje nar ljubi žene, in ne njemu. Spuntal se je tedaj čeznj, ga vjel in pahnil vklenjeniga v temno hišo, kjer je Kosroa svoje zaklade hranil. Tukaj je trinog lakote terpel; naj je zlato, je rekel Siroa, kteriga je toliko vkup nagrabil, in toliko ljudem dal lakote poginiti zavoljo njega. Satrapi in drugi velikaši so hodili zdaj h Kosrevu ter mu v obraz pljevali, njemu, — pred katerim so se po-

prej toliko tresli. Pred njegovimi očmi so bili zdaj podavljani Medarses in njegovi drugi petnajsteri sinovi. Čez pet dni so njega s psicami nabadali, de je počasi umiral. To je bil konec grozovitnega Kosroa II.

Siroes se je zdaj s Heraklijem vmiril. Dal je nazaj vse vjete kristjane, med timi tudi Caharija, jeruzalemskiga patriarha, in sv. Križ, kteriga je bil vojvod Sarbar pred 14 leti iz Jeruzalema vzel. Perpeljali so bili to nar imenitniši svetinjo kersanstva l. 628 v Carjigrad, spomladi l. 629 je jadral Herakli v Palestino, de je sv. Križ nazaj postavil v Jeruzalem in se Bogu zahvalil za srečne zmage. Spodil je Jude iz tega sv. mesta, jim prepovedal ne bližej kot tri milje do njega priti, in ko je bil v Edesi, je dal katolicanam nazaj cerkev, ktero je bil Kosroa Nestorjanam prepustil. To srečno perdoblenje sv. Križa iz rok Perzijanov je vzrok godu povišanja sv. Križa, ki ga cerkev 14. kimovca obhaja. (K. sl.)

Tistim, ki Božjo besedo zaničujejo.

O. Francišk Peikhart iz družbe Jezusove v svojim razlaganju evangelija sv. Luka naslednje pripoveduje: Ni še 17 let, kar je O. Francišk de Hieronymo iz mojiga ponižniga reda, v Neapelnu umrl, kteri je Neapel z mnogimi čudeži in prečudnimi deli, s slovezam svoje svetosti pa vso laško deželo, Evropo, ves svet napolnil. Vse njegovo duhovno življenje je bilo v apostolski gorečnosti doprineseno, in noč in dan si ni dal pokoja, de bi vse duše Kristusu pridobil. Drugo mem gredě le eno prav posebno pomljivo djanje tukaj postavim. Francišku je bilo naznanjeno, de je neka žlahtna, prav bogata oseba že nekaj let očitno pohujšanje dajala, in se je od tega toliko manj dala odverniti, ker je pred vsimi cerkvami in Božjimi hišami bežala, de bi le nobene pridige ne slišala. Kaj stori Francišk? Kakor je na Laškim navada, je tudi on večkrat očitno po tergh in cestah Božjo besedo oznanoval, in si je hotel tudi zdaj to navado v prid obrniti, de bi to že na pol pogubljeno dušo Bogu pridobil. Očitno na cesti prižnico postavi, in sicer ravno hiši te hudobnice nasproti, ter upa, česaravno bo mogla zoper svojo voljo pridige tukaj poslušati, de ji bo vender Bog po svojim nezmernim usmiljenjij kje kak žark milosti posilil, ter jo poslednjič k pravi pokori, k spoznanju in obžalovanju grehov nagnil. Tode, kakor goreč je bil Francišk, njeniga zveličanja iskati; tako vžgana je bila ona, svojimu zveličanju nasprotovati; zakaj kolikorkrat je tudi Francišk ondi pridigal, Katarina, tako ji je bilo ime, vender ni nobenkrat hotla poslušati. Zdaj je šla od doma, zdaj se je v znotranje stanovanje zaklenila, zdaj ga je z okna zmerjala in zaničevala, kakor je nar gersi mogla; poslednjič je ukazala tudi vselej, kadar je Francišk pridigal, vse okna in zturnice cele hiše zalopniti, de bi nič od vsih pridig ne vidila in tudi ne besedice od njega ne slišala. — Kaj se zgodi? Francišk se ne da ostrašiti, vse voljno terpi in ne odjenja od svoje gorečnosti. Nekiga dne spet na tistim mestu uči, kar na enkrat omolkne in ne more ne besede več spregovoriti; roke in noge se mu tresejo, pot mu čelo obdaja, dolgo se ne more opomoči. Poslednjič spusti grenek jok, kliče in vpije brez preneha: O nesreča! o nesreča! o žalost in nesreča! Poslušavci, vsi prepadeni in prestrašeni, ne morejo zapopasti, kaj bi to bilo: Francišk pa še poprejšnje besede po-

navlja, in jih nagovarja, de naj za njim gredó. Stópi z lece, hiti naravnost k vratam, kjer je stanovala ta žlahtna, mlada in bogata ženska, in nekoliko stotin ljudi vre z njim. Komej de skoz vrata stopijo, najdejo vse v nar hujši zmotnjavi; duhoven vpraša po gospodinji, in zvé, de je pred malo minutami kar neutegama umerla. Francišk teče gori po stopnicah, gre skoz razločne stanovanja tiste dvorane, dokler ne pride v stanico, kjer novi mertič še v svojih dražih oblačilih stegnjen leži na postelji. Vsi pričujoči se prestrašijo pri tem strašnim pogledu, Francišk sam mervto kakiga pol četertljeja ure nepremakljivo preišlje, po tem pa s silno žalostnim glasom pokliče: Katarina kje si? ne dobi pa nič odgovora. Zakliče vdrugeč: Katarina kje si? in lejte! mervta se začne gibati in globoko iz pers zdihne, ter z velikim in strašnim glasom reče: V pekl. Vsak naj sam premisli, koliko zavzetje, sterjenje, žalost in nar silniši strah je vse pričujoče obhajal.

To žalostno dogodbo sim sam slišal od tistih, ki so bili pri tem čudu pričujoči; sim kraj pridige sam vidil, sim bil v hiši, celo v stanici, v kteri je nesrečna svoj tako žalostni stan vsim pričujočim razodela. — Zares žalostna prigodba tistim, kteri, pridigam nasprotniki, niso navajeni, s Kristusam v poslušnji Božje besede imeti opraviti. Sveti Ciril Aleksandrijski pravi, de jo je Judež pri zadnji večerji kar neprevidama iz obednice potegnil: Continuo exivit, kar naravnost je preč sel. Zakaj to? Veste zakaj, pravi sv. Ciril: Hudobni sovražnik mu ni pustil Kristusove pridige poslušati, iz strahu, de bi se utegnil Judež še spreobrniti, ker k spreobrnjenju ni boljšiga pomočka, kakor poslušanje besede Božje. Znano je namreč, de je Zveličar ravno pred svojim terpljenjem imel še posebno lepo pridigo do svojih apostelnov, kakorsna pa, se vé de, bi Judežu ne bila všeč, kakor marsikterim dan današnji ne, kteri se ne marajo spreobrniti.

Ogled po Slovenském.

Iz Ljubljane. Preteklo nedeljo so naš milostivi gospod škof 24 bogoslovcam čvetero male žegne podelili.

Iz Kranja 14. grudna. Pred nekimi leti je bil premožen Kranjec zapustil 1300 gold. za napravo noviga velíkiga altarja v Kranjski farni cerkvi. Gorečnost za lepoto Božje hiše pa jo k temu še pri drugih dobrotnikih iskala pomoči; in lej — v dveh letih se je v našo cerkev na novo postavilo: Orglje in kor, dva stranska altarja, veliki altar in tabernakelj, Božji grob, križev pot, in še veliko družiga, kar je vse skup čez 5000 gold. veljalo; vse v zlogu gotiški cerkvi primerjenim. Zadnji teh del, veliki altar in križev pot, ste bile s koncam pretekliga cerkveniga leta končane. Pervo adventno nedeljo je bilo torej blagoslovljenje tih lepih naprav. Visokočastiti gosp. provincial O. Salezi, s svojim tajnikom O. Rajmundam, in še neki drugi Kranju prijazni duhovni so bili k ti slovesnosti prišli. Ob osmih zjutraj je šla procesija iz farovža v cerkev. Naprej križ terpljenja med dvema šolskima banderama, za križem so učenci tukajšne poglavne šole nesli podobe križeviga pota, učenke v belo oblečene pa so zraven svetile, 12 duhovnov je procesijo sklenilo. Pridši v cerkev so O. provincial blagoslovili križev pot, O. Rajmund pa so v lepi pridigi povedali začetek molitve križeviga pota, so učili, kako naj se ta molitev opravlja, in so jo poslušavcam prav goreče priporočil. Po pridigi

so domači dekan in častni korar gosp. Ant. Kom bla-
goslovili veliki altar in tabernakelj, in so presv. Rešnje
Telo iz stranskega altara v velikiga prenesli. Slovesno
veliko mašo, pri kateri so drugi duhovni stregli, so imeli
O. provincial, in k koncu se je še prav serčno zapela
zahvalna pesem Te Deum, de je dobrotljivi Bog dal to
dela čisto brez vse nesreče k njegovi časti dokončati.

Zdaj pa je ljudstvo, ki se je bilo k ti slovesnosti
od vseh krajev sošlo, obdalo altar, in se ga skoraj ni
nagledati moglo. Marsikdo je rekel, stopivši iz cerkve:
Kaj taci ga pač se podá v to cerkev. To je pač živi
dokaz, de še priprosto ljudstvo, če mu tudi, kar je
noviga in svitliga, večji del vselej dopade, vender po-
sešno čuti, kaj se skupaj vzame. Le šč da, de niso
vedno vsi čutili tako. Zakaj veliko imamo gotiških
cerkva po Kranjskem, blagi spomin pobožnosti naših
očakov; tode njih notranja naprava je večji del brez
enojniga duha po vseh mogočih zlogih, nar raji po po-
svetnim kopitu, po kitastim kalupu 17. in 18. stoletja.
Posebno veliko pa je skazila taista zloznost, ki vselej
nar prvo iše vstreči ljudem, in ne pomisli, de cerkve
so hiše Božje, ne pa hiše ljudi, tedaj podéra in zida,
in stavi pridavčike, ne pomislivši, če gre ali ne gre;
še celo mertviga kamnja ne pusti pri pokoji; tako si
postavljajo stoletja spominek nevednosti in popačeniga
okusa. Ali cerkve so potem vender skažene, in milo
je viditi nekda lepah Božjih hiš, ki zdaj niso nikomur
podobne.

Upajmo, de so ti žalostni časi prešli, in de je
jel v cerkvi dihati v resnici cerkveni duh. Saj veselje
je, de imamo na Kranjskem može, ki si za cerkveno
umetnost toliko prizadevajo, de jim je moč sestaviti al-
tar natančno po postavah gotiškega slikarstva. Zares vsa
hvala glavi Janeza Vurnika, slikarskega mojstra v Ra-
dolici, ki je v Kranjsko farno cerkev postavil tri al-
tarje prav po mojstrovsko narejene, v spodbudovanje
pobožnosti vernim, in v hvalo in čast večniga Boga V.

Iz Gorice 17. grudnia. — Prihodnjo kvaterno sa-
boto bodo naš prečastiti gospod viši škof 50 bogoslov-
cam četrere male žegne podelili. — Častiti O. Klar
Vaskotti bodo letas v stolni cerkvi postne pridige imeli.

Razgled po keršanskim svetu.

Iz Berolina. Protestanški list (prot. Ktzig.) toži
zavoljo obilnih prestopov h katoliški veri, in pravi med
drugim od Angležev: „Angleški katoliški list „Tables“
je naznanil pred malo časom imenik gotovo 400 oseb,
ktere so h katoličanstvu prestopile, in so z večji strani
državnih zlahtniki (peeri), sinovi velikašev, baronov,
vitezov in družih oseb, ktere so na imenitnih stopinjah
po svetu“. Kar se protestanškemu listu pa še hujši zdi,
je to le: „Ako se imena členov protestanških vseučiliš,
oksfordskega in cambridge-skega, njih žen in rodovincev
odločijo, drugih malo ostane“ (protestanških). — Vi-
soke šole na Angleškem tedaj, ktere bi imele po volji
protestantov protestantizem braniti in razširjati, so rej-
nice katoliškega duha: tukaj roka Božja in pa molitev
katoličanov „za edinost sv. vere“ dela. Priporočali so
namreč pred nekaj časom goreči katoličani, de naj bi
sleheri katoličan molil vsak dan očenaš in česnamarijo
„za edinost sv. vere“.

Švajcarsko. Veliko svetovravstvo v Freiburgu
je željo razodelo, de bi se v veri mir in edinost med
cerkvenimi in deželskimi oblastmi spet povernil; škof
Marilej de naj se svobodno v kanton vernejo, in naj se
prostimo spolnovanju njih škofovske oblasti nikakorani
zadržki ne stavijo, in torej naj bi se pogodba s pape-
žem sklenila, ali pa saj za čas nekaj modus vivendi

med škofam in oblastmi vstanovil. Poslednje se je mende
doseglo in sveti Oče so po svojim poslancu naznanili,
de v taki „modus vivendi“ privolijo, ter želé, de se po
odpravljenih vsih zopercerkvenih postavah pogodba (kon-
kordat) sklene.

Mill darovi.

Za afrikanski mision.

Po čast. O. Mansvetu: Marija Bandulič 15 gold.
— Valentin in Štefan Kumar 2 gold. — G. T. 2 gold.
— Za zamurčike: G. T. 2 gold. — Iz Studenca 30
gold. 30 kraje.

Božična noč.

Noč veselja! noč radosti!
Vir nezmerni vse blagosti!
Noč božična sveta si!
O sredini tvojga teka
Se za grešnega človeka
Čudo usmiljenja zgodi!

Angel Božji pa z visave
Stopi v svetove nižave.
Ves svetlobe se blisi!
Strah pastircam odvzame,
Serca jim veselja vname,
Jim prijazno govori:

Iz Narvisjiga prestola
Poslje nam ljubezen gola
Izveličarja sveta;
Neomadežne Device,
Prave Božje porodnice,
Čisto Ga naročje da.

„Oj, veselje vam oznamim“,
Od Boga oblagrovanim.
Ni imel ga še vaš rod. —
„Rojen je Zveličar sveta!“
Vam resenje vsim obeta —
On je Kristus in Gospod.

Vsemogočnega Očeta
Se Beseda sama sveta
Iz nebes poniža k nam;
Pride o noči sredini.
Pravi Božji Sin edini.
Dat rešenje grešnikom.

Znamnje to vam bodi dano,
Dete drugim vsim neznano,
Najdete, de, prvi vi:
Dete je čez vse častito,
Pa v plenice je povito,
In v jasicah leži.

Počlovečen Bog nebeski.
Kakor revni sin človeški.
V Betlehemu rojen je:
Vender v hišo ne bogato.
Ne v kraljevo zibel zlato. —
Polozen je v jaslce! —

Angel zmed pastircov zgine,
In z nebesne visočine
Sveta pesem zadoni:
Čast Bogu v nebes visave!
In ljudem vsim volje prave,
Mir na zemlji naj sledi.

Rod človeški v sredi spanja
Zapeljive zmote sanja.
Le pastirci čujejo:
Luč nebeska se zasveti,
Kor angelski jame peti;
Vsi strahu se čudijo.

V noči z neba razsvetljeni
Se pastirci zveseljeni
Naglo skupej združijo:
Verni v Betlehem hitijo
Božje Dete počastijo,
In hvaležni molijo.

Tiste si noči presrečne,
In ljubezni Božje večne
Ti, božična noč, spomin!
Naj se v tebi hvalna poje
Čast Bogu iz duše moje,
In iz serca globocin!

Partel.

Premembe duhovščine.

V Ljubljanski škofii. Za kaplana prideta: gosp. Jo-
žef Skubic v Smarju, gosp. Janez Vovk v Kamnik; za zgod-
nika: gosp. Jak. Blaznik v Hrenovce. — Gosp. kaplan Ant.
Artel so privoljenje dobili, zovoljo bolehnosti začasno v pokoj
se podati. — Gosp. Janez Medic, duhoven in bogoslovec 4. leta,
so 18. grudnia v 25. letu svoje starosti umerli. Naj v miru po-
čivajo!

V Sekovski škofii. Pelavska dekanaska fara je po-
deljena gosp. K. Schrötter-ju. — Gosp. fajmošter Jan. Sze-
ker in gosp. fajmošter Jož. Schmidkanz sta dekana imeno-
vana. — Gosp. Mat. Ferku je podeljena Ptujška Golobova pre-
benda. — Prestavljeni so gospodje kaplani: Fr. Schinagl v
Riegersburg, Mat. Drexler v Fehring, K. Graup v Fürsten-
feld, Stef. Durlacher v Sentjanž, Mat. Dolinar k sv. Petru
pri Radgoni, Jak. Holz k s. Barbari, Fr. Toplak v Witschein,
Jak. Makotter v Halbenrain, Jan. Simonič v Arnfels, Jan.
Payer k sv. Katarini. — Gosp. Patrici Ott so 10. listopada
umerli. Naj v miru počivajo!